

Arrest

nr. 349 710 van 2 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. MADESSIS**
 Avenue de Fidevoye 9
 5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X, op 7 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. MADESSIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 maart 2024 als begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument. Verzoekers moeder verzoekt op 13 maart 2024 om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van haar zoon, verzoeker *in casu*, als begeleide minderjarige ingediend. Op 6 november 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekers moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 325 611 van 23 april 2025 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 8 mei 2025 dient verzoekers moeder in zijn naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 oktober 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de

adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 oktober 2025 aan verzoekers moeder aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bezit de Somalische nationaliteit en u bent op (...) 2022 geboren in Mogadishu. Uw moeder, H(...) O(...) D(...) (CGVS (...); DVZ (...)) heeft op 13 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ze haalde hierin aan dat ze door Al-Shabaab met de dood werd bedreigd omwille van haar werk in een hotel. Voor dit verzoek werd op 6 november 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, omdat er aan deze problemen geen geloof werd gehecht. Op 9 december 2024 diende uw moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 23 april 2025 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 18 maart 2024 diende uw moeder in uw naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeldt uw moeder dat ze vreest dat u door de familie van uw vader zal worden meegenomen naar hun woonplaats op het platteland om u daar op te voeden en u zo van uw moeder te scheiden. Uw moeder legt ter geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U bent immers slechts drie jaar oud en te jong om over voldoende onderscheidingsvermogen te beschikken om gehoord te worden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw moeder, de gelegenheid gegeven om toelichting te geven bij uw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval worden door uw moeder voor u geen eigen feiten aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen. De vrees die door uw moeder wordt aangehaald is immers niet aannemelijk.

Dit blijkt vooreerst uit haar verklaringen in haar eigen verzoek. Wanneer hierin gevraagd werd wat ze voor u vreesde bij een terugkeer naar Somalië, verwees ze namelijk enkel naar de problemen met Al-Shabaab die ze had uiteengezet. Expliciet gevraagd of ze nog andere dingen voor u vreesde, stelde ze van niet (NPO (...), p. 15). Buiten de ongeloofwaardige vrees die uw moeder voor zichzelf aanhaalde was er op voor haar op dat moment kennelijk geen andere vrees voor u. Dit doet dan ook zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vrees die uw moeder in uw verzoek voor u aanhaalt.

Wanneer uw moeder geconfronteerd wordt met haar verklaringen uit haar eigen verzoek, heeft ze hier bovendien geen bevredigende verklaring voor. Ze stelt namelijk dat dit enkel over haar eigen problemen ging en dat haar niet gevraagd zou zijn wat de vrees voor haar kind was (CGVS, p. 7). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van haar eigen verzoek blijkt echter wel degelijk dat deze vraag expliciet aan uw moeder werd gesteld (NPO (...), p. 15). Bovendien stelt uw moeder dat het probleem met de familie van uw vader ook voor haarzelf een probleem vormde. De familie van uw vader zou namelijk het huis van uw moeder vernield hebben en uw grootmoeder meegenomen hebben toen ze het huis kwamen doorzoeken op zoek naar u en uw moeder. Hierna zou uw moeder maandenlang ondergedoken zijn bij een vriendin (CGVS, p. 6). Indien dit probleem werkelijk zo ernstig zou zijn als uw moeder beweert, is het dan ook opmerkelijk dat ze

hierover met geen woord repte toen ze het over haar eigen problemen had. Dat ze dit op geen enkele wijze vermeldde in haar eigen verzoek, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze vrees dan ook zwaar.

Deze vrees die ze voor u inroept bestaat er bovendien louter in dat u door de familie van uw vader op het platteland zou worden opgevoed, waar u geen goede opvoeding en scholing zou krijgen (CGVS, p. 6). Dat uw moeder niet wil dat u van haar gescheiden zou worden en dat u op een plek zou opgroeien waar de voorzieningen slechter zijn, kan begrepen worden, maar dit kan geenszins als vervolging of ernstige schade worden beschouwd. De vrees voor aansluiting bij Al-Shabaab (CGVS, p. 6) die uw moeder hierbij betreft is puur hypothetisch, te meer daar zij aangeeft niet te weten naar waar u concreet zou worden meegenomen. Hieruit blijkt dan ook niet dat u bij een terugkeer naar Somalië vervolging of ernstige schade dient te vrezen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat uw moeder voor u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://eaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://eaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_20250325.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in minder mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en

internationale veiligheidstroepen, blijven tijdens deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024 de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van de overheid komt het offensief tegen AS dat is gestart in augustus 2022, tijdens deze verslagperiode maar moeizaam op gang door problemen op logistiek, organisatorisch en financieel gebied. Onenigheid op politiek vlak en ook interclangeweld verhindert het momentum. De Somalische veiligheidsdiensten blijken niet in staat sommige veroverde gebieden op AS onder controle te houden. ACLED noteert de meeste activiteit van AS in de regio Lower Shabelle (South West). AS blijft ook zogenaamde high profileaanvallen uitvoeren in de hoofdstad Mogadishu om de overheid uit te dagen en te tonen dat de terreurgroep nog steeds in staat is toegang te verkrijgen tot gevoelige en beveiligde gebieden. Op 1 januari 2024 ondertekenen de Ethiopische eerste minister Ahmed Abdi en de toenmalige president Bihi van het de facto onafhankelijke Somaliland een Memorandum of Understanding (MOU). Het MOU bevat de toegang van Ethiopië tot een 20km-lange kuststrook, commerciële maritieme diensten en een militaire basis in Somaliland in ruil voor de officiële erkenning van Somaliland als soevereine staat. Dit is de aanleiding voor diplomatieke spanningen tussen de centrale overheid in Mogadishu en de betrokken partijen die ook de oprichting van een nieuwe veiligheidsmacht beïnvloeden. Tijdens de verslagperiode wordt er een punt gezet achter twee internationale ondersteuningsmissies. Op 1 november 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTAMS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Zowel Egypte als Djibouti hebben aangeboden om troepen te leveren en president Hassan Sheikh Mohamud heeft naast deze landen ook besprekingen gehad met Kenia, Burundi en Oeganda over hun deelname aan de nieuwe missie. Begin november 2024 sluit de Somalische overheid Ethiopië formeel uit voor een deelname aan AUSSOM. In 2024 heeft de centrale overheid ook intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten waaronder Jubaland door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Mogadishu een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De veiligheidssituatie is in Mogadishu drastisch gewijzigd sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Door de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties is Mogadishu een gewild doelwit van de groepering.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Banadir geschat op 2.874.431 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. ACLED noteert in de regio Banadir van 1 december 2023 tot en met 1 december 2024 375 veiligheidsincidenten, waarvan 141 battles. Dit zijn vooral al-Shabaab-aanvallen op de Somalische veiligheidsdiensten. Het betreffen hit-and-run-acties en vuurgevechten vaak als reactie op een granaataanval van AS en gerichte moorden op veiligheidspersoneel. Daarnaast lijst ACLED ook incidenten op van geweld tussen de veiligheidsdiensten onderling. Omstaanders raken soms gewond of gedood door dit geweld. ACLED noteert verder 138 incidenten als explosions/remote violence. AS is, op 2 incidenten na, verantwoordelijk voor al deze aanslagen met explosieven, meestal IED's maar ook handgranaten en mortieren. ACLED noteert 6 zelfmoordaanslagen, ook op burgerdoelwitten zoals een hotel en een koffiehuis. Dit geweld is gericht tegen onder meer de aanwezige veiligheidsdiensten, soms werkzaam aan een checkpoint, waardoor soms voorbijgangers getroffen worden. AS voert IED-aanslagen uit op winkels uitgerust met closed-circuit television (CCTV)-camera's die, op vraag van de regering, om veiligheidsredenen werden geplaatst. Overheidsinstellingen, zoals Villa Somalia, en -personeel blijken uit de door ACLED geregistreerde data ook doelwitten voor terreuraanslagen. In de ACLED-categorie violence against civilians zijn 96 incidenten opgeijst. Voor 44 hiervan is AS verantwoordelijk. Het betreffen moorden met een vuurwapen waarbij clanoudsten, off-duty-soldaten, zakenlui en ambtenaren worden gevisieerd. De

aanwezige veiligheidsdiensten zijn verantwoordelijk voor 46 schietincidenten op burgers onder andere omwille van het weigeren van het opvolgen van bevelen of een discussie bij het betalen van afpersingsgeld. ACLED noteert in de verslagperiode in het totaal 414 dodelijke slachtoffers in Banadir door het geweld. De meerderheid wordt geregistreerd onder explosions/remote violence, namelijk 179. Voor battles noteert ACLED 154 doden in totaal. In totaal noteert ACLED 167 burgerdoden voor deze verslagperiode voor 135 incidenten onder civilian targeting. De zwaarste aanslag in de hoofdstad vindt begin augustus plaats wanneer AS een complexe aanval uitvoert in de buurt van het populaire Lido Beach met onder andere een zelfmoordaanslag op een strandrestaurant. Hierbij sterven 37 burgers en raken meer dan 200 mensen gewond. De intern ontheemden die onder andere onveiligheid en overstromingen ontvluchtten, hervestigen zich in Bari of binnen de regio zelf.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Mogadishu sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 en

van artikel 57/6, § 3, (eerste lid), 6° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt tevens gewag van een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker onderbouwt zijn middel als volgt:

"1. Over de ontvankelijkheid

Overwegende dat de tegenpartij een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag heeft genomen op basis van artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980.

Dat dit artikel als volgt luidt:

(...)

Dat in casu de jonge verzoeker wel degelijk eigen feiten aanvoert, onderscheiden van die van zijn moeder, die op zich een nieuwe en autonome aanvraag rechtvaardigen, en die nooit aan de tegenpartij zijn meegedeeld tijdens de eerdere procedure.

Dat om deze feiten uit te sluiten, de tegenpartij aanvoert dat zij niet in aanmerking kunnen worden genomen aangezien zij niet door de moeder van de verzoeker in haar eigen aanvraag werden vermeld — terwijl zij paradoxaal genoeg besluit dat de verzoeker geen eigen feiten aanvoert, en de aanvraag bijgevolg onontvankelijk verklaart.

Dat een dergelijke redenering tegenstrijdig en incoherent is, aangezien de tegenpartij impliciet het bestaan van nieuwe feiten erkent (aangezien zij de inhoud en oorsprong ervan bespreekt), maar tegelijkertijd hun eigen karakter ontkent om een onontvankelijkheid te rechtvaardigen.

Dat de bestreden beslissing derhalve berust op een onjuiste interpretatie van artikel 57/6, §3, 6°, en dient te worden vernietigd.

Dat de tegenpartij zich uiteindelijk uitspreekt over de grond van het geschil, terwijl zij de aanvraag onontvankelijk verklaart.

Dat een dergelijke analyse niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen.

Dat de tegenpartij bovendien niet redelijkerwijs de eigen vrees van de verzoeker kan uitsluiten, enkel omdat zijn moeder deze niet heeft vermeld in haar eigen aanvraag.

Dat de verzoekster immers niet de gelegenheid heeft gehad om tijdens haar eigen aanvraag om internationale bescherming op een behoorlijke wijze te worden geadviseerd.

Dat zij pas laat een raadsman heeft kunnen raadplegen, aangezien zij niet in een permanent opvangcentrum verbleef en geen adequate bijstand kon genieten.

Dat zij, gezien de beperkte tijd die haar vóór het gehoor ter beschikking stond, zich heeft geconcentreerd op haar eigen problemen met AL SHABAB, in de veronderstelling dat het niet nuttig was om familiale problemen te vermelden.

Dat het enkele feit dat de moeder van de verzoeker deze problemen niet heeft vermeld tijdens haar eigen aanvraag, niet volstaat om deze zonder grondig onderzoek uit te sluiten.

2. Over de grond van de zaak

Overwegende dat de moeder van de verzoeker de vrees uitdrukt om bij een terugkeer naar Somalië van haar zoon te worden gescheiden.

Dat zij immers verklaart gescheiden te zijn van de vader van het kind, en dat haar familie bij terugkeer zal willen dat het kind wordt teruggenomen door de familie van de vader, waardoor zij van haar zoon zou worden gescheiden.

Dat de verzoekster slachtoffer is geweest van geweld vanwege haar ex-echtgenoot en in geen geval naar hem wil terugkeren.

Dat de verzoekster twee objectieve situaties zal uiteenzetten die haar vrees bij een terugkeer staven.

Dat toen de jonge verzoeker zes maanden oud was, de familie van zijn vader aan de verzoekster te kennen gaf dat het kind bij zijn eerste verjaardag naar de familie van de vader in het dorp moest terugkeren, zonder zijn moeder. Zij heeft dienaangaande bedreigingen ontvangen.

Dat vervolgens, toen het kind één jaar oud was, de familie van de vader zich aan de woning van de verzoekster heeft aangeboden en heeft geprobeerd het kind te ontvoeren. Er heeft een gewelddadige confrontatie tussen de families plaatsgevonden. De moeder van de verzoekster werd ontvoerd en gedurende één nacht vastgehouden.

Dat de verzoekster erin geslaagd is met haar zoon te vluchten.

Dat de verzoekster niet op de politie kon rekenen, aangezien deze partij koos voor de familie van de vader, gelet op het gebruik dat het kind bij scheiding bij de vader blijft.

Dat de tegenpartij de verzoekster slechts zeer summier heeft ondervraagd over de eigen vrees van haar kind om van zijn moeder te worden gescheiden en door de familie van zijn vader te worden ontvoerd.

Dat zij het dossier niet heeft onderzocht, aangezien zij van meet af aan oordeelde dat, aangezien de verzoekster deze vrees niet in haar eigen aanvraag had vermeld, haar verklaring niet geloofwaardig was.

Dat de tegenpartij de verzoekster niet de mogelijkheid heeft geboden om aan te tonen dat haar vrees gegrond was, aangezien het gehoor kort en inhoudelijk arm was.

Dat een dergelijke analyse niet in overeenstemming is met de verplichting om het hoger belang van het kind in aanmerking te nemen.

Dat een dergelijk onderzoek van het dossier bovendien niet in overeenstemming is met de zorgvuldigheidsplicht die op de tegenpartij rust.

Dat het dossier derhalve duidelijk moet worden terugverwezen naar de tegenpartij, zodat zij een daadwerkelijk onderzoek kan verrichten en haar beslissing kan motiveren overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen.”

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, “*ten subsidiaire orde*” hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en “*ten volkomen subsidiaire orde*” de bestreden beslissing nietig te verklaren.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 3 maart 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin ze een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Mogadishu onder verwijzing naar landeninformatie waaraan reeds gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de “*Country Guidance: Somalia*” van EUAA van oktober 2025, het “*Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation*” van EUAA van mei 2025 en de “*Country of Origin Information Query Somalia: Major political, security, and humanitarian developments*” van EUAA van 13 augustus 2025, als bijkomende informatiebronnen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de adjunct-commissaris de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève en van de oude artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat zijn moeder voor hem geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek voor hem rechtvaardigen. De adjunct-commissaris overweegt daarbij dat (i) de door verzoekers moeder aangehaalde vrees dat hij door de familie van zijn vader zal worden meegenomen naar hun woonplaats op het platteland om hem daar op te voeden en hem zo van haar te scheiden, niet aannemelijk is nu zij hiervan geen melding maakte in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming en dit geenszins als vervolging of

ernstige schade kan worden beschouwd, (ii) de vrees voor aansluiting bij Al-Shabaab die verzoekers moeder hierbij betreft puur hypothetisch is en (iii) er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Mogadishu sinds de publicatie van de “Country Guidance: Somalia” van EUAA van augustus 2023 zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Zoals hoger reeds aangehaald, werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers moeder een verzoek om internationale bescherming indiende op 13 maart 2024 en dat zij in het kader van haar verzoek op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) werd gehoord. Dit verzoek werd op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker als begeleide minderjarige ingediend. Op 6 november 2024 werd ten aanzien van verzoekers moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest met nummer 325 611 van 23 april 2025. Op 18 maart 2024 dient verzoekers moeder in naam van verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers moeder verklaart dat ze vreest dat verzoeker door de familie van zijn vader zal worden meegenomen naar het platteland om hem daar op te voeden en hem van haar te scheiden. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming worden geen documenten neergelegd.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In dit geval worden door uw moeder voor u geen eigen feiten aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen. De vrees die door uw moeder wordt aangehaald is immers niet aannemelijk. Dit blijkt vooreerst uit haar verklaringen in haar eigen verzoek. Wanneer hierin gevraagd werd wat ze voor u vreesde bij een terugkeer naar Somalië, verwees ze namelijk enkel naar de problemen met Al-Shabaab die ze had uiteengezet. Expliciet gevraagd of ze nog andere dingen voor u vreesde, stelde ze van niet (NPO (...), p. 15). Buiten de ongeloofwaardige vrees die uw moeder voor zichzelf aanhaalde was er op voor haar op dat

moment kennelijk geen andere vrees voor u. Dit doet dan ook zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vrees die uw moeder in uw verzoek voor u aanhaalt.

Wanneer uw moeder geconfronteerd wordt met haar verklaringen uit haar eigen verzoek, heeft ze hier bovendien geen bevredigende verklaring voor. Ze stelt namelijk dat dit enkel over haar eigen problemen ging en dat haar niet gevraagd zou zijn wat de vrees voor haar kind was (CGVS, p. 7). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van haar eigen verzoek blijkt echter wel degelijk dat deze vraag expliciet aan uw moeder werd gesteld (NPO (...), p. 15). Bovendien stelt uw moeder dat het probleem met de familie van uw vader ook voor haarzelf een probleem vormde. De familie van uw vader zou namelijk het huis van uw moeder vernield hebben en uw grootmoeder meegenomen hebben toen ze het huis kwamen doorzoeken op zoek naar u en uw moeder. Hierna zou uw moeder maandenlang ondergedoken zijn bij een vriendin (CGVS, p. 6). Indien dit probleem werkelijk zo ernstig zou zijn als uw moeder beweert, is het dan ook opmerkelijk dat ze hierover met geen woord repte toen ze het over haar eigen problemen had. Dat ze dit op geen enkele wijze vermeldde in haar eigen verzoek, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze vrees dan ook zwaar.

Deze vrees die ze voor u inroept bestaat er bovendien louter in dat u door de familie van uw vader op het platteland zou worden opgevoed, waar u geen goede opvoeding en scholing zou krijgen (CGVS, p. 6). Dat uw moeder niet wil dat u van haar gescheiden zou worden en dat u op een plek zou opgroeien waar de voorzieningen slechter zijn, kan begrepen worden, maar dit kan geenszins als vervolging of ernstige schade worden beschouwd. De vrees voor aansluiting bij Al-Shabaab (CGVS, p. 6) die uw moeder hierbij betreft is puur hypothetisch, te meer daar zij aangeeft niet te weten naar waar u concreet zou worden meegenomen. Hieruit blijkt dan ook niet dat u bij een terugkeer naar Somalië vervolging of ernstige schade dient te vrezen. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat uw moeder voor u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten of elementen aan op grond waarvan dient te worden besloten dat de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, onjuist of onredelijk zouden zijn.

Waar hij twee “*objectieve situaties*” uiteenzet die zijn vrees bij terugkeer staven, herhaalt hij louter de eerdere verklaringen van zijn moeder, namelijk dat de familie van zijn vader toen hij zes maanden oud was te kennen zou gegeven hebben dat hij bij zijn eerste verjaardag naar zijn vader moest terugkeren en dat toen hij een jaar oud was, de familie van zijn vader hem zou proberen ontvoeren hebben, waarmee hij echter geen concrete elementen of argumenten aanhaalt ter weerlegging van bovenstaande motieven.

Waar verzoeker betoogt dat hij wel degelijk eigen feiten aanvoert, onderscheiden van die van zijn moeder, die nooit aan de tegenpartij zijn meegedeeld tijdens eerdere procedures, merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoekers moeder deze feiten niet heeft aangehaald in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming, deze niet automatisch tot feiten maakt die een apart verzoek om internationale bescherming in hoofde van haar zoon rechtvaardigen. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat, om deze feiten uit te sluiten, de adjunct-commissaris aanvoert dat zij niet in aanmerking kunnen genomen worden aangezien zij niet door de moeder van verzoeker in haar eigen aanvraag werden vermeld. In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, heeft de omstandigheid dat zijn moeder in het kader van haar eigen beschermingsaanvraag geen melding maakte van de feiten en vrees die zij thans aanvoert in zijn hoofde op zich niet tot gevolg heeft dat zij geen afzonderlijk verzoek in hoofde van verzoeker rechtvaardigen, doch wel dat de geloofwaardigheid ervan zwaar ondermijnd wordt. Waar verzoeker verder stelt dat dergelijke redenering tegenstrijdig en incoherent is, aangezien de adjunct-commissaris “*impliciet het bestaan van nieuwe feiten erkent (...), maar tegelijkertijd hun eigen karakter ontkent om een onontvankelijkheid te rechtvaardigen*”, herhaalt de Raad dat het aanbrengen van nieuwe feiten op zich niet voldoende is, maar deze eigen feiten bovendien van die aard moeten zijn dat zij een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, *quod non in casu*.

Verder wijst de Raad erop, wat betreft verzoekers betoog dat de adjunct-commissaris zich uitspreekt over de grond van het geschil, terwijl de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard, dat de geloofwaardigheidsbeoordeling van de door verzoeker aangebrachte feiten kadert binnen het onderzoek naar de ontvankelijkheid van zijn aanvraag.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn eigen vrees niet kan uitgesloten worden, enkel omdat zijn moeder deze niet heeft vermeld in haar eigen aanvraag, merkt de Raad op dat de *in casu* aangehaalde vrees ook een vrees van verzoekers moeder betreft, zoals in bovenstaande motieven van de bestreden beslissing met reden wordt toegelicht, waardoor er des te meer verwacht kan worden dat zijn moeder hiervan melding gemaakt zou hebben in haar aanvraag. Zij bleef hiertoe echter in gebreke, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de *in casu* aangehaalde feiten.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat zijn moeder tijdens haar eigen aanvraag niet behoorlijk geadviseerd werd, pas laat een raadsman kon plegen, geen adequate bijstand heeft kunnen genieten en zich daarom

geconcentreerd heeft op haar eigen problemen, ziet de Raad niet in, nog daargelaten de vaststelling dat dit blote beweringen *post factum* betreffen, hoe deze omstandigheden eraan in de weg zouden staan dat verzoekers moeder waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen aflegt over de kern van haar relaas, temeer daar, het weze herhaald, de vrees die zij thans aanvoert in hoofde van haar zoon ook een vrees in haar hoofde zou betreffen. Dit betoog kan derhalve niet verschonen dat verzoekers moeder hierover niets vermeldde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op 9 oktober 2024. Bovendien merkt de Raad op dat deze vermeende omstandigheden kaderen binnen de procedure van verzoekers moeder, waarvoor de beslissing reeds definitief is.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn moeder slechts zeer summier ondervraagd is en het gehoor kort en "*inhoudelijk arm*" was, toont hij geenszins *in concreto* aan dat zijn verzoek niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze zou zijn bestudeerd met inachtneming van de elementen waarvan het CGVS kennis had. Verder licht verzoeker niet toe in welke zin het persoonlijk onderhoud "*inhoudelijk arm*" was en welke elementen zijn moeder niet heeft kunnen aanhalen of niet voldoende besproken zouden zijn.

Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. In de "*Country Guidance: Somalia*" van EUAA van oktober 2025, bijgebracht door de verwerende partij middels haar aanvullende nota neergelegd op 3 maart 2026, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat *in casu* de veiligheidssituatie in de regio Mogadishu moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de regio Mogadishu geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/4, § 2, c) de omzetting is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de regio Mogadishu een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker laat echter na dit bewijs te leveren.

3.3.5. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek in zijn hoofde rechtvaardigen.

Aldus heeft de adjunct-commissaris terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en dient het beroep te worden verworpen.

3.3.6. Waar verzoeker verwijst naar oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.7. Wat betreft de verwijzing naar het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen

afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, en de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. De adjunct-commissaris zou haar bevoegdheid te buiten gaan mocht ze een vreemdeling die niet aan de in de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Verder herhaalt de Raad dat blijkt dat de adjunct-commissaris rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoeker en in een aangepaste behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Zo blijkt dat, daar verzoeker slechts drie jaar was ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, zijn moeder de gelegenheid werd gegeven om toelichting te geven bij zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad is dan ook van oordeel dat de adjunct-commissaris tijdens het onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers moeder op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij, omwille van verzoekers jonge leeftijd, de mogelijkheid verzoekers vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door verzoekers advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker "*ten volkomen subsidiaire orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT